

Martin Müller

Sad kosti

Pod zemí vás nikdo neuslyší křičet...

Sad kostí

Martin Müller

Sad kostí

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Martin Müller, 2026

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-207-6 (pdf)

Kristýně, Mariě, Eleně a Magdaleně

Spánek rozumu plodí příšery.

– **Francisco Goya**

Část první: Šepot

Dřív sem si říkal, že sou to ty samý lidi, s jakejma sme se museli vypořádávat dycky. Ty samý lidi, s jakejma se musel vypořádávat můj děda. Tenkrát kradli dobytek. Neska pašujou drogy. Ale už si tím nejsem tak jistej. Mám pocit, že takový lidi sme eště neviděli.

– šerif Ed Tom Bell

(Cormac McCarthy: *Tahle země není pro starý*)

1 Strach a špína

I.

Ruka mu strhne šátek z očí a kluka oslepí bledé světlo. Místnost je rozlehlá a prázdná až na desítky černých reproduktorů vetknutých do zdí jako zhoubné rakovinné buňky. Line se z nich tichý šum. Beton pod nimi dýchá.

Kluk se rozhlédne. Kolem stojí deset lidí. Bosí, do pasu nazí jako on, mlčící. Jako by čekali na povel. Cítí vibrace. Tak to bylo v té knížce, co mu dali. Zhluboka se nadechne a skutečně cítí všechny ty vibrace, které jednou svět roztrhají na kusy, pokud s tím oni něco neudělají.

Vedle něj stojí holka v šortkách a podprsence. Kluk si uvědomuje, že málo chodil do fitka. Nejedl dost proteinu, protože je drahý a on z podpory sotva vyjde. Holka si takové sračky, jako je on, určitě nebude všímat. Ale ona se na něj ohlédne, usměje se a špitne: „Ahoj. Taky tě sem přivedl Vilém?“

„Jo, jo,“ zašeptá kluk. Chce, aby věděla, že se s Vilémem taky zná. Že jsou kámoši, i když nejsou.

„Už jsi byl na půlnoční meditaci? Tam... v sadu?“ zeptá se holka.

„Jasně,“ řekne kluk. „Bylo to divné, co?“

„Mně se to líbilo.“

„Jasně, mně taky,“ přitaká okamžitě. „Myslím takové divně fajn.“

Z repráků se ozve song rappera Yzomandias: *Necejtím nic, necejtím nic, necejtím nic*. Místnost potemní a kluk i holka zmlknou. Světlomet ozáří místo uprostřed kruhu lidí, do něhož o pár vteřin později vstoupí Vilém Kočí s mikrofonem v ruce. Taky do pasu nahý, v rudých zápasnických trenýrkách se zlatým lemováním a barevně potetovanou hrudí, rameny i končetinami.

„Jste ready odemknout svůj potenciál?“ zazní prostorem z reproduktorů jeho silný hlas. Jedenáct lidí zamručí. Každý z nich se cítí výjimečně, že si Vilém Kočí, syn spirituálního vůdce Josefa Kočího, vybral právě je. Takoví úspěšní lidé. A dělí se s nimi o svá tajemství. „Neslyším vás, jste ready? Řekněte jo!“ přikáže jim Vilém.

„Jo!“ odpoví jedenáct přítomných sborově.

„Fajn, už to z vás cítím, yeah,“ utrousí a začne mezi nimi procházet. „Právě jste udělali první krok ke svému duševnímu probuzení a setkání s Posledním vlkem. Naše skripta *Tisíc let zrady: Víze Posledního vlka* jste určitě všichni četli, je to tak?“

„Jo!“ vykřikne kluk s ostatními. Vilém ho oslovil před pár dny u fitka. Řekl mu, že když se mu text bude líbit, ať přijde. Tak přišel. Kluk si vzpomíná na úvodní slova, která ho okamžitě strhla:

Premýšlel jsi někdy nad tím, proč se probouzíš unavený? Proč se neposouváš z místa, i když makáš od

rána do večera? Proč jsi zaseknutý a cítíš tlak na hrudi, který nedokážeš pojmenovat a jemuž nikdo kromě tebe nerozumí? To není náhoda. Žiješ v systému, který tě každý den oslabuje a zabíjí tvé přirozené instinkty negativními vibracemi. Všude kolem nás existují síly, jež se živí naším strachem, pochybnostmi a chaosem. Infikují všechno jako virus: jídlo, hudbu, zprávy a nakonec i naše myšlenky. Slouží jim politici i vědci z univerzit. Myslíš, že covid, finanční krize nebo válka na Ukrajině se staly jen tak? Zamysli se znovu! Jsou to znamení tisícileté války, která započala v roce 800 a pokračuje dodnes. Právě jsi udělal první krok k pochopení, že všechno je předem dané a nic není tvoje vina. Tisíc let nám lhali. Je načase najít si místo ve vesmíru a naplnit vlastní potenciál.

Kluk na ten text myslí i teď, když kouká na Viléma a po očku i na tu sexy holku vedle.

„Fajn, yeah...“ zamumlá Vilém, zastaví se a ukáže postupně na každého z nich prstem. „Teď se otočte k člověku vedle sebe a položte si vzájemně ruce na ramena, abyste si mohli předávat pozitivní vibrace.“

Kluk a holka se k sobě otočí, usmějou se a udělají, co jim Vilém přikázal. Když se klukovy dlaně dotknou její hebké kůže, projede jím elektrický výboj. Pozitivní vibrace. Už to začíná.

„Krása,“ pokračuje Vilém. „Vidíte toho člověka před sebou? Podívejte se mu až na dno duše a řekněte mu pohledem, že v životě dokáže všechno, co chce. Předajte mu tyhle pozitivní vibrace, tuhle vesmírnou energii. Všichni můžete

být stejně úspěšní jako já,“ pronese a spustí dramatickou hudbu, něco mezi meditací a hollywoodským filmem. „A teď dýchejte podle toho, jak vám budu říkat, jasné? Čtyři vteřiny nádech. Jedna, dva, tři, čtyři. Čtyři zadržet. Jedna, dva, tři, čtyři. Čtyři výdech. Jedna, dva, tři, čtyři. A čtyři čekat. Jedna, dva, tři, čtyři. A zase nádech. Jedna, dva...“

Rychlé, rytmické dýchání přivádí kluka do stavu bez tíže. Trvá to celou věčnost. Deset patnáct minut. Ztrácí se v jejích očích. Holka se pořád usmívá. Jako by ji vesmír stvořil k tomu, aby se usmívala jenom na něj.

„A teď se obejměte a předejte tomu člověku všechnu svou radost a lásku, abyste ji spolu mohli sdílet, a navzájem si řekněte: Probouzím tě!“ zavelí Vilém.

Kluk s holkou se obejmou. Hudba pomalu utichá. Místností zazní sborově: „Probouzím tě.“

Všichni lidé se usmívají. Po dlouhé době někam patří. Kluk taky. Kouká na holku a říká si, že tohle by mohla být jeho žena. A všichni ti kolem jeho rodina. Jeho skutečná rodina, kterou celý život hledal.

„Výborně,“ prohlásí Vilém a rozpráhne ruce. „Jste ready na setkání s Posledním vlkem? Řekněte jo!“

„Jo!“ zahlaholí lidé jako jeden člověk.

Do místnosti nakoukne chlápek s rozčepýřenými vlasy a vytřeštěným pohledem.

„Můžem?“ zeptá se tiše Viléma, zatímco ostatní se vzájemně představují a klábosí.

Klukovi se zdá, že ten chlápek má jenom jednu ruku. Ale to nemůže být pravda. Vilém na chlápka kývne a ten zase zapadne a zavře dveře. Vilém vytáhne z batohu černé šátky. Dneska už podruhé.

II.

Někam je vedou. Kráčí po schodech. Ve vzduchu je cítit omítka a starý nábytek. Kluk slyší vrzání těžkých dveří, které se nese do dálky. Jako by vstupovali pod zem. Chlad se mu zakusuje do kůže.

Šátky jim sejmou v jiné místnosti s nízkým stropem a reflektory u stěn. Posadí se na židle.

Prostor protne hlas, před nímž není úniku. „Vítejte do naší velké rodiny!“ Je tak mocný, že se klukovi zavrtává do hlavy, duní a rezonuje v každém závitě jeho mozku. „Nacházíte se na dosah jizvy vesmíru, která vznikla před osmdesáti lety právě na tomto místě,“ hřímá hlas, jenž by se nedal označit za mužský ani ženský, ale někde na pomezí, univerzální a pravdivý. „Jizvy, kterou jste vy spolu se mnou vyvoleni zcelit.“

Projektor promítne na stěnu před nimi video. Upřou na něj pohled. Atomové bomby s vlajkami cizích států. Hladem umírající lidi. Covidové lockdowny. Muslimští migranti v Německu. Válka na Ukrajině. Kliniky umělého oplodnění, umírající stromy, oceány plné plastů, ropou pokrytá zvířata.

„Svět se řítí k záhubě a znamení jsou všude kolem nás, ale vidí je jen vysoce citliví lidé jako vy.“

Kluk má pocit, že jde do tuhého. Přesně jak stálo ve *Vizi Posledního vlka*. Tisíciletá válka.

Rychlý sled obrazů se řvoucí hudbou v něm vyvolává pocit odtržení od reality. Objeví se historické záběry. Nacisté pustošící Evropu, povraždění civilisté a vojáci Rudé armády, Hitler hřímající z pódia, Sudeťáci vítající

nacistická vojska. A pak současnost. Čeští politici na jednáních v Německu, německý landsmanšaft, Karel Schwarzenberg s nacistickými symboly, hnědý outfit Mikuláše Mináře z Milionu chviliek pro demokracii a vedle něj nacistický milicionář ve stejných barvách.

Projektor náhle zhasne a místnost potemní. Rozsvítí se reflektor, do jehož záře nevstoupí Vilém, ale postava s vlčí maskou a žlutým hábitem. Rozhlédne se po přítomných. Kluk ani nedutá. Ví, že je součástí něčeho velkého. Konečně přišla řada i na něj.

„Mí přátelé,“ řekne Poslední vlk bezpohlavním hlasem. Jeho hlas je oproti energickému Vilémovi klidný a rozvážný. Kluk si všimne, že Vilém v jeho přítomnosti ustoupil do pozadí a sleduje celé dění ze stínů, kam světlo reflektoru nedopadá. „V obci Kořenov obnovili nacistický památník se symbolem Železného kříže, který se uděloval vojákům wehrmachtu a SS za vraždění lidí, jako jste vy.“

Davem projede nesouhlasné zamručení. Místnost provoní zloba. Poslední vlk sepne ruce.

„Podle jednoho podnikatele z Jizerských hor by bylo nejlepší, kdyby se tam Němci rovnou vrátili. Tohle je, mí přátelé, behaviorální genocida národa a posunutí overtonovského okna do absurdity.“

Kluk netuší, co je overtonovské okno, ale zní to chytře a vědecky. Poslední vlk je přejede pohledem.

„Členové NSDAP nosili hnědé košile stejně jako Mikuláš Minář, se kterým na pódiu proti tehdejší vládě kázal římskokatolický jáhen. Ten byl samozřejmě taky ze Sudet. A věděli jste, že Fialova vláda v tichosti uznala v některých sudetských okresech němčinu jako druhý úřední jazyk?“

Davem to zašumí. Kdosi pronese *hanba* a ostatní mu přizvukují.

Vilém je přejíždí pohledem a kontroluje jejich reakce. Všechny si vybral osobně. Projel jim sociální sítě, nechal je sledovat, a kdo se mu jevil jako dobrý materiál, toho oslovil a předal mu *Vizi Posledního vlka*. Pro některé to bylo moc. Ale část z nich nakonec na tenhle seminář přišla. Vilém ví, že jsou připravení věřit jim úplně všechno. Věř a víra tvá tě uzdraví.

„Protože o tom média mlčí,“ pokračuje Poslední vlk a v jeho hlase doutná oheň. „Je to nátlak z Evropské unie ovládané germánskými národy. V Drážďanech byl v roce 2024 vystaven ostatkový kříž a další relikvie Svatovítského pokladu. Ten kříž je jedním z nejsilnějších okultních záříčů v Evropě, který měl chránit česká knížata a bál se ho i Reinhard Heydrich. Jeho vystavení v Drážďanech je symbolem českého vazalství, kterého si všimnou jen citliví lidé jako vy a já.“

Poslední vlk se přesune ke zdi. Vilém nohou posune reflektor tak, aby ho dále osvětloval, ačkoli by byl radši, kdyby svítil na něj. Jenže jeho místo je tady, ve stínech. Alespoň zatím.

„Proč vám to říkám? Nic se neděje bezdůvodně. Světem se táhnou pupeční šňůry dobra a zla, které se zkřížily v osudový den 25. 12. 800. Ve škole vás učili, že tehdy vznikla Svátá říše římská. Co už vám ale neřekli, je, že Karel Veliký byl korunován za dozoru templářů pod černou hvězdou.“

Poslední vlk vezme fix a začne psát na zeď čísla, která září do tmy jako neonové nápisy pozdě k ránu.

$$25 + 12 + 800 = 837 \rightarrow 8 + 3 + 7 = 18 \rightarrow 18 = 6 + 6 + 6$$

Otočí se k nim a ukáže prstem na tři šestky. „Vidíte? To prokleté datum znázorňuje zrození ďábla. Ale to není všechno. Před osmdesáti lety kousek odsud zemřelo dvě stě šestnáct lidí. Pečlivě vybraných a vytržiděných,“ řekne a připíše k číslicím další řadu.

$$216 = 6 \times 6 \times 6$$

„Znamení ďábla se opakuje, vidíte to?!“ hlas nabírá na intenzitě. „Všechno začalo rokem 800 a v roce 1945 byla právě tady svedena zatím poslední velká bitva mezi dobrem a zlem.“

Tři šestky jsou zdrojem negativní harmonie, která vyvolává škodlivé vibrace. Právě ony mohou za snižování porodnosti, znečištění oceánů, korupci mezi politiky. To je ta pupeční šňůra zla. Dvě stě šestnáct hertzů je vibrace zla, mí přátelé. Je to vibrace, kterou cítí jen vyvolení. Jen lidé jako vy. Budoucí Probuzení.“

Pak dopíše datum *4. 6. 1945* a se slovy „den velké vzpoury“ pokračuje v psaní.

$$4 + 6 + 1 + 9 + 4 + 5 = 29 \rightarrow 2 + 9 = 11$$

„Dvě jedničky jako dva sloupy, brána mezi světy. Průchod mezi minulostí a přítomností je dokázán konceptem jedenácti dimenzí v teorii superstrun, která propojuje kvantovou mechaniku s teorií relativity a vysvětluje fungování světa, stejně jako ho vysvětlovali dávní mystikové. Pravda

je v číslech. A my jsme našli klíč, jak tuto bránu uzavřít a vibrace utišit. Protože jsme se probudili.“

Kluk ničemu z toho nerozumí, ale nějak lowkey to všechno sedí. Vybavuje si, že četl post na sítích o tom, jak se nás snaží zabít záření z mikrovlnek nebo z těch stanic na mobilní signál. Psal to nějaký poslanec, takže na tom musí něco být. Všechno to do sebe zapadá, pomyslí si kluk, ale začíná ho z toho všeho bolet hlava. Možná jsou negativní vibrace i tady.

„Nemoci, neúspěch, neplodnost, psychika. S tím vám nepomůžou léky. V Rusku, ale už i v Americe to vědí. Můžou za to negativní vibrace. Evropská unie je jich plná. Němci nás už jednou jako národ chtěli sterilizovat a snaží se o to znovu, tentokrát potají právě skrze tyto vibrace.“

Kluk přemýšlí, proč je pro Posledního vlka sterilizace tak důležitá, ale svět se s ním houpe a tma mu vnucuje pocit, že se už dávno odpoutal od hmotného těla a pluje prostorem, který celý ubíhá k reflektoru s vlčím člověkem jako zářící hvězdou ve středu Sluneční soustavy.

Poslední vlk napíše na zed':

$$21 = 3 \times 7$$

„Trojka je znamení Svaté Trojice a sedm číslo božské dokonalosti,“ otočí se a dodá: „V roce 1945 první Probuzení, kteří působili tady v táboře Hanke, identifikovali jednadvacet šířitelů negativních vibrací a rozhodli se je očistit, aby harmonizovali kvantová pole a zabránili tak zkáze světa. Jejich práce byla pošlapána zaprodanými historiky, ale my víme, že nám tím číslem zanechali návod. Můj otec,

Vilémův děda, byl jedním z prvních Probuzených. Díky tomu víme, jak na jejich práci navázat.“

Poslední vlk položí světélkující fix na pult a vstoupí mezi sedící, kteří na něj zírají ze tmy.

„Mí přátelé, moje velká rodino a budoucí Probuzení. Studovali jste mé spisy. Víte, jak doopravdy funguje svět. Teď vás čeká poslední zkouška, po které nastoupíte do programu duševního probuzení,“ řekne vlčí osoba a ustoupí do tmy. „Ty, kteří neprojdou, vrátíme do světa tam nahoře.“

Reflektory se rozsvítí. Poslední vlk je pryč a jedenáct lidí po sobě vrhá rozjitřené pohledy. Kluk nechce zpátky. Chce sem patřit. Celý život tušil, že si za svůj posraný život nemůže sám. Ušili to na něj. A tady s tím konečně něco udělá. Chce zrovna něco říct, když mu na oči dopadne šátek.

III.

Vedou ho nekonečně dlouho. Je mu zima. Vzduch je stále zatuchlejší, kroky nese po zdech ozvěna a na čele mu perlí vlhkost. Usadí ho na židli, přivážou mu ruce k opěradlům a sundají šátek z očí.

Kluk mrká do tmy, ale vidí jen obrysy Vilémovy postavy, na které z velké dálky před nimi padá světlo. Je to tunel. Dlouhý tunel, který ústí do samého nitra země, z níž vychází negativní vibrace, jak se píše ve *Vizi Posledního vlka*. Vilémova hlava se ztrácí ve stínech, jako by jeho tělo nemělo konec. Kluk k němu zvedne tázavý pohled.

„Poslouvej,“ řekne Vilém a zdvihne ukazovák. Hlas má změněný. Jako by procházel filtrem.

„Dlouho jsi spal, chlapče.“ Hluboký, všeobjímající bezpohlavní hlas Posledního vlka mu ušima vnikne přímo do mozku a sevře ho do ocelových pěstí. „Jsi připravený se probudit?“

„Ano,“ odpoví kluk bázlivě, ale v tu chvíli dostane facku. Pak ránu do břicha. A další. Další.

„Mlč a podívej se před sebe,“ přikáže Vilém, odplivne si a prokřupne dlaně omotané obinadlem.

Kluk bolestí zatíná zpoceně dlaně a snaží se popadnout dech. Bez přítomnosti Posledního vlka se Vilém chová zase jako alfa z instáče. Napadá ho, že vlkův hlas je asi nahrávka. Bolí ho hlava, je mu zle a cítí se unavený. Všechno se mu začíná plést. Není si jistý, jestli ta holka byla skutečná. Vzpomíná si, že byli v místnosti, kterou obcházel vlk. A kdo něco řekl, tomu se zakousl do hrdla.

„To, co vidíš, je jizva na kůži světa, která se nikdy nezahojila. Tady se to stalo. Před osmdesáti lety. Dotýkáš se tkáně vesmíru, hochu. Trhliny vesmíru rozrušené vibracemi, které musíme utiшит.“

Tunel nemá konec a jeho inkoustová hloubka mu připadá jako živá. V dálce zahlédne slabé světlo. Chvěje se a problikává. Jako by před ním někdo chodil. Vilém mu dá dalších několik ran do obličeje. Kluk plive krev a cítí, jak se mu viklá zub. Začne se třást a neví, jestli chladem, nebo strachem. Vilém strašlivě zařve a dá mu silnou ránu do břicha, která mu vyrazí dech.

„Dýchej zhluboka,“ nařizuje. „Jinak tohle, kámo, nestojíš.“

Kluk lapá po vzduchu, který je hustý a kovový, jako by dýchal přes gázu nasáklou krví a olejem. V uších mu zvoní

a pulzuje krev. Každý nádech je těžší než předchozí. Pálí ho v krku, v nozdrách. Tunel se začíná naklánět na stranu. Kluk mrká, ale stíny se mu lámou na okraji zorného pole.

Ve *Vizi Posledního vlka* se psalo o zocelení skrze bolest. Každý Probuzený směřuje k finálnímu stadiu, kdy se vzdá svého ega i těla a přestává cítit. Protože cit je jen klam, který nás odvádí od pravého účelu, jímž je očistění světa od negativních vibrací. Četl tu knížku několikrát. A dokonce i Elon Musk nebo Andrew Tate přece tvrdí, že empatie je slabina, které se musíme zbavit.

„Tam jsou,“ řekne hlas Posledního vlka tišeji, jako by se bál, co těmi slovy může probudit. Kluk vyplivne spršku krve a hledí ke světlu. Myšlenky se mu v hlavě motají. „Vidíš je, chlapče?“ Hlas se roztahuje uvnitř jeho hlavy a hrozí ho rozervat na kusy.

V hlubinách tunelu se cosi pohne. Pak se vynoří postava. Křivá, shrbená, celá špatně. Posune se vpřed. Žádný zvuk. Žádný dech.

Vilém o krok ustoupí. Kluk se po něm ohlédne. Vilémova hlava je znetvořená. Má obrovské prázdné oči, je plešatá a trčí z ní chobot. Odněkud začne hrát starý známý song.

Necejtím nic, necejtím nic, necejtím nic.

„Vidíš je?!“ Hlas se plazí jeho tělem jako hladový červ a prožírá si cestu k mozku. „To jsou Svědci zlomu, kteří na sobě nesou bahno dávných křivd. Jsou jich plní, přetékají jimi. Cítíš ty vibrace?!“

Svědci zlomu, i o nich se v knížce psalo. Ti, co přišli časovou trhlinou z minulosti, protože první Probuzení nestihli dokončit svůj rituál. Šíří vibrace. Přišli se mstít a zabíjet.

Vilém dá klukovi pár dalších ran a tentokrát řekne: „Bolest probouzí, bro. Stejně to dělali i před osmdesáti rokama. Za chvíli nebudeš cítit vůbec nic.“

Ode zdi tunelu se odloupne další silueta. Vysoká, s hlavou skloněnou, jako by naslouchala něčemu pod zemí. Nohy má křivé, zlámané a špatně srostlé. Dech jí uniká dírou v hrdle.

„Musíš přestat cítit,“ zašeptá Vilém. „Strach. Pain. Všecko. Jinak tě to rozmrdá a killne.“

Kluk dostane ránu do hlavy. Zrak se mu rozdvojí, realita se rozpadne na dvě části. V jedné je máma, škola, fitko a lidi, co se mu smějou. A druhá tady dole. Zatřepe hlavou a zrak se zase sloučí. Všechno začne dávat smysl. Stěnami duní němčina. Zní to jako projev Adolfa Hitlera.

„Vidíš je?! Vidiš Svědky zlomu? Slyšíš je?! Cítíš je?!“ valí se na něj bezpohlavní hlas z reproduktorů.

Postavy se plouží k němu. Slyší tiché mumlání. Neví, kolik jich je. Jejich chůze nemá žádný rytmus, žádnou logiku. Tunel si něco pamatuje. A chce, aby to viděl. Kluk cítí, že mu tělo rozechvívají vibrace. Jako by nad nimi projížděl vlak. Strop se každou chvíli zhroutí a jeho tělo rozdrtí kameny.

Mručení je blíž a blíž. Vilém ustupuje. Dýchá zhluboka a tlumeně. Nechává ho tady samotného. Klukovi dojde, že jeho vzor, ultimátní alfa, má na tváři plynovou masku. Pak mu zmizí z dohledu.

„Vidím je!“ vykřikne kluk. „Vidím a cítím!“

Ale tma už se po něm sápe. Tunel ho chce pohltit, stáhnout s sebou. Kluk zavře oči. Slyší mručení.

„A kdo jde v jejich čele? Kdo je vede k cíli, kterým je zničení světa?!“

Kluk váhá. Chtěl by se vrátit domů. Ale k čemu? K čemu se tam nahoře může vrátit? Ke kundám na instáči, které ho nechcou? K práci, která ho sere? Ke škole, na kterou nemá? K honění péra pod dekou, aby ho neslyšela máma? Vždyť si tam nahoře nemůže dovolit ani vlastní byt.

„Soudce!“ vykřikne kluk a cítí strašlivou, niternou nenávist. „Soudce, Soudce, Soudce!“

„Yeah,“ utrousí za jeho zády Vilém. „Yeah,“ zopakuje, čímisi zarachotí a repráky utichnou.

Kluk si vzpomene, že nic z toho není jeho vina. Je to souboj dobra a zla. Tohle místo, které přetéká energií a vystřikuje ji jako penis při orgasmu, tohle místo je důležité. A díky němu bude důležitý i on.

Mručení se ozve u jeho ucha. Chladné prsty mu sevrou hrdlo. Kluk otevře oči do tmy. A konečně procitne.

IV.

O pár dní později stojí kluk s Vilémem a dalším chlápkem na tramvajové zastávce Dům energetiky. Na Ostravu už padla noční tma a chodníky úlevně vychládají.

Vědí, proč tu jsou. Chtějí zastavit ty věci, které žijí v tunelech. Utišit negativní vibrace. Zacelit trhlinu světa. Nechávjí se vést Vilémem a číslem jednadvacet, které má vytetované na pravé klíční kosti.

Nesmí zklamat, jinak se Svědci zlomu osvobodí a vypustí do světa tolik vibrací, že pukne jako balonek s vodou. Nekontrolovatelné šíření rakoviny, pandemie, války. Přestanou se rodit děti, voda v jezerech vyschne a půdu

sežehne vedro. Otírají si pot ze zpocených čel a cítí, že už to začalo.

Když se na obzoru objeví tramvaj, Vilém na Probuze-
né kývne. Poodstoupí od sebe a tváří se, že k sobě nepat-
ří. Tramvaj zastaví na ostrůvku a vystoupí z ní osamocený
muž s koženou aktovkou.

Kluk se najednou cítí špatně. Kůže mu hoří, chodidla
a dlaně zachvátí svědění. Vilém s Posledním vlkem měli
pravdu. Cítí to. Cítí negativní vibrace. Ten muž jimi pře-
kypuje. Musí ho vyprázdnit.

Muž se vydá mezi domy a trojice pronásledovatelů je
mu v patách. Když se zanoří do prázdné a slabě osvětlené
ulice, Vilém a Probuzení zrychlí.

V.

Několik bloků odtamtud se právě kapitán Adam Rich-
tr z ostravské kriminálky loučí ve dveřích s plačící ženou.
Ometá si z košile kočičí chlupy a v duchu je rád, že má ta
paní aspoň zvířata a nezůstala úplně sama. Rozhlédne se po
sídlišti. Ticho, tma a vedro. Město ho dusí a tlačí na plicích.

„Slibuju vám, že uděláme všechno pro to, abychom ho
našli,“ pokládá jí ruku na rameno a věnuje jí svůj nejvře-
lejší úsměv. „Nemáme žádnou žádost o výkupné, s nikým
se nezapletl, takže se to určitě vysvětlí nějakou banalitou.
Třeba se mu na služebce vybil mobil.“

Snaží se ji uklidnit, ale sám tomu, co říká, nevěří.

„Děkuju, pane Richtre. Jste moc hodný, že jste přišel as-
poň vy. Nikdo jiný se mnou po tom ohlášení nic neřešil.“

„Máme podstav, paní Šustrová. Kolegové jsou zavalení a nestíhají. Ale vyšetřování probíhá, o tom vás můžu ujistit,“ řekne Adam a opět lže. Důkazy se ztrácejí, svědecké výpovědi mizí z počítačů, lidé a zdroje jsou alokovaní na banální případy a důležité věci jako tahle paní a její zmizelý manžel se odkládají. Adam vidí, jak se tím vším táhne vlákno. Jeho policejní instinkt bije na poplach.

Žena tiše zavře dveře a nechá ho na ulici samotného s myšlenkami. Adam se rozhlédne. Obyčejná řadovka v centru. Obyčejná rodina. Obyčejné životy. Nic výjimečného. Motivem nejspíš nejsou peníze ani pomsta. Stejně jako v mnoha podobných případech, které za poslední měsíce obchodil.

Zrak mu padne na cosi ve zdi vedle vchodových dveří. Prohlédne si to zblízka. Je to malé číslo 21 vyryté do betonu. Tak drobné, že by si ho téměř nikdo nevšiml. Jenom policajt s těžkým případem workoholismu. Adam po číslovce přejede bříškem ukazováku. Mohl ji vyrýt kdokoli. Nějaký sídlištní gang. Zamilovaní teenageři, pro které má zvláštní význam. Nebo někdo úplně jiný.

Problém je v tom, že ho nevidí poprvé.

Usedne za volant, sebere z palubní desky kafe z kelímku a usrkne. Ví, že toho dneska stejně moc nenaspí a doma má dost materiálů, které potřebuje projít. Ze zadního sedadla zakňučí jeho pes Floyd. Adam ho začne drbat na hlavě.

„No jo, nechal jsem tě tu deset minut se zapnutou klimatizací, jenom mi pořádně vynadej, kámo.“

V kapse mu zavibruje mobil. Vytáhne ho a přijme hovor od svého švagra Rosti Bujoka ze zásahovky.

„Nedáme rychlé pivo? Měl jsem strašnou akci u Vodárny, potřebuju v palici výmaz z rejstříku.“

Ráno jim o tom říkali na brífinku. Feťácké doupě, nějaká nová droga. Adam mu to nezáviděl.

„Jsem kousek od kulturáku, Rostó. Navíc mám ještě práci.“

„Tobě z té práce jednou jebne. Tak já si skočím pro lah-
váče, no. Ségra tě pozdravuje. Kluci taky.“

„Že zdravím zpátky.“

„Vyřídím,“ řekne Rostá, ale pak se na krátký okamžik odmlčí. „Ty, Aďo? Co vlastně děláš takhle pozdě v centru?“ zeptá se opatrně. Adam se kousne do rtu a zahledí se k sadu Milady Horákové, který se před ním rozlézá jako velké, rakovinou napadené mateřské znaménko. „Jenom mi, prosím tě, neříkej, že zas řešíš to, co si myslím,“ doráží Rostá, a když Adam neodpovídá, dodá: „Vole, jsem si to myslel. Jestli se o tom dozví Havrlant, nechá tě přeložit do Havířova.“

„Smrdí to. Nemůžu si pomoci. Prostě tu něco smrdí.“

„Kanály na Dubině taky smrdí a nevyšetřuješ je,“ utrou-
sí jeho švagr a Adam se ušklíbne.

„To ne, Rostó. Ale tohle je jiný smrad. Takhle smrdí mrt-
voly, strach a špinavé prachy.“

2 Šlapání po mrtvých

I.

Slunce pražilo na rozježděnou hlínu a zbytky starého obvodového zdiva zapuštěného v zemi. Dva muži se štětečky z něj ometali prach. Další opodál vezl plná kolečka hlíny. Mladá žena se činila s lopatou. Ve vzduchu se vznášel prach a pot. Z okolních domů vyhlíželi čumilové.

Centrum Ostravy. Třicet ve stínu. Pekelná výheň.

Norka vzhlédla z archeologického výkopu a zaclonila si rukou zrak.

„El? Koukej!“ křikla na svoji kamarádku Elišku. Ta se právě skláněla nad výkresy rozloženými na stole v krytém stanu, který poskytoval úlevu od slunce, ale ne od spalujících veder. Když zaslechla její hlas, zvedla hlavu. Norka třímala v ruce jakousi destičku.

„Co tam máš?“

„Rytinu! Zkurveně starou!“ vykřikla nadšeně Norka, ale pak se druhou rukou chytila za ústa a ohlédla se po hloučku gymnazistů, kterým projel tlumený smích. „Pardon,“ řekla učitelce ve slaměném klobouku.

„Kdybyste věděla, jak mluví ve škole,“ poznamenala kantorka.

Norka vyšplhala po kovových štaflích z výkopu s rytinou pod paží a vnesla ji mezi děti.

Pár pubertálních kluků místo nálezu zíralo na její vyřýsovanou postavu pod zpoceným tank topem. Doufala, že aspoň holky budou věnovat pozornost tomu, co jim chtěla ukázat.

„Člověk by řekl, že minulost je něco dávno mrtvého, že?“ prohlásila a přejela prstem po drahách, které do kamenné destičky vyryl někdo před tisíci lety, ne-li desítkami tisíc let. „Ale i dávno pohřbené věci žijou dál. Mají na nás vliv. A když si nedáme pozor, tak –“

„Tak nás kousnou do prdele,“ zamumlal jeden kluk. Jeho spolužáci se rozesmáli, hlasy zanikaly v hukotu přenosného generátoru elektřiny, který napájel větráky ve stanu kousek od nich.

„Radíme!“ okřikla ho učitelka. „O přestávce tě chci vidět u auta, jasné? Paní Kočí byla tak hodná, že nás vzala k archeologickému výzkumu, a ty si tady z toho umíš dělat jenom srandu!“

„To je v pořádku,“ řekla Norka, pousmála se a otřela si zpocené čelo. „Radím má vlastně pravdu. Proto hned jak skončíme tady v centru, přesouváme se k sadu Milady Horákové. Pod ním je totiž pohřbená minulost tohohle města, o které se dneska vůbec neví, ale mělo by.“

„Ano, ano,“ přikývla učitelka a obrátila se ke třídě. „Paní Kočí –“

„Slečna,“ přerušila ji Norka. Učitelka se na ni překvapeně obrátila, pousmála se a pokračovala.

„Tak tedy slečna Kočí mluví o hromadném hrobu dvou set Němců, kteří zemřeli v koncentračním táboře Hanke přímo tady v Ostravě. Je to smutný příběh.“

„Přesně tak. Když ty příběhy neodvyprávíme my, udělá to někdo za nás. A možná se nám to nebude líbit. Třeba různé extremistické strany a podobně.“

„O tom se budete učit ve vyšších ročnících. Jak se zneužívala třeba témata sudetských Němců, imigrantů nebo lidí z Ukrajiny ve volbách. Takový ten strach, že si přijdou pro naše chalupy nebo se za něco pomstít.“

„Proto jsme tak dlouho tlačili na radnici, aby nám povolili záchranný archeologický výzkum přímo v sadu,“ pokračovala Norka. „Tím spíš, když se tam má brzo začít stavět. Abychom ten příběh mohli odvyprávět přesně tak, jak se stal. Bez příkras a bez ideologie.“

„O tom bude ta vaše série přednášek, že?“ otočila se k ní kantorka.

„Ano, přesně tak. O důležitých tématech, která by neměla zůstat pohřbená.“

K hloučku přistoupila Eliška a ukázala na rytinu, již Norka pořád svírala v rukou.

„Prosím tě, dej mi to, ať to můžu zaprotokolovat a naskenovat. Ses tady ňák zapovídala.“

Kamarádka jí destičku podala. „Připadá mi to jako z gravettienu. Možná dokonce magdalénienu.“

„Bulšit. Tady v Ostravě?“

„Možná jsou tu pod zemí schované zajímavější věci, než si myslíš. Když se nad tím zamyslím, přijde mi to jako pohřební destička. Součást nějakého rituálu nebo tak. Ochra-
na v posmrtném životě.“

„Seš profesně deformovaná, a to ti není ani třicet. Podle mě je to starověké porno, které do toho šutru vyryl nějaký nadržený...“ Eliška se odmlčela v půlce věty a přejela zrakem gymnazisty, kteří čekali, jak věta skončí. Pak dodala: „Tak já radši půjdu.“

Norka se uchechtla a chtěla něco dodat, ale v tu chvíli se zarazila.

Za jednou z gymnazistek stála žena. Shrbená, hubená a bledá, jedna oční jamka prázdná. Držela holce ruku na rameni a zpod nehtů jí vytékal hnis, který jí třísnil halenku. Všechno ztichlo. Norka sklopila pohled k zemi. Když se tam podívala znovu, žena byla pryč a Eliška skoro u stanu.

„A co tedy doufáte, slečno Kočí, že tam dole najdete?“ zeptala se učitelka.

Norka se k ní otočila.

„Kosti,“ řekla věčně. „Spoustu kostí těch dvou set Němců, které v Hanke brutálně umučili. Chceme zjistit, co přesně tu skupinku sadistických bachařů vedlo k tomu, že oběti pravovali takovým odporným způsobem. A taky si posvítit na to, jak proběhla vzpoura těsně před uzavřením tábora, při které zemřelo jednadvacet lidí. Zatím jsme vycházeli jenom z dobového tisku a výzkumu pana Boráka z devadesátých let.“

„Ano, to je zvláštní, vidíte? Že se o tom táboře vlastně vůbec neví.“

„O tom, jak Češi po válce nakládali s Němci, se dlouho nemluvalo. V táboře Hanke se navíc děla opravdu strašlivá zvěrstva, za která nikdy nikoho nepotrestali. Potomci obětí i těch bachařů možná pořád žijou tady v Ostravě. Proto se to téma nechce nikomu otevírat.“

„Kdo ví, jaký kostlivec by na ně vypadl ze skříně, že?“

„Mhm,“ přitakala Norka a pátrala v rušném prostoru vykopávek po bledé ženě. Spatřila její hlavu v jednom z výkopů, do kterého se právě chystal sestoupit její kolega z památkového ústavu. Měla chuť ho zadržet. Ale ovládla se.

„Jaký je vůbec váš vztah k táboru Hanke, slečno Kočí?“ zajímala se učitelka. „Jste první, kdo se tím po třiceti letech vážně zabývá. Musíte pro to mít důvod.“

„Můj vztah je čistě profesionální,“ zamumlala Norka se zrakem upřeným k jámě. Bledá žena teď stála nad ní. Za jejími zády chodili lidé, v dálce na silnici projížděla auta. Roztrhané šaty jí vlály v letním vánku. Kůži na tváři měla spálenou, vlasy vyrvané. „Je to prostě zajímavé téma.“

„Nic osobního vás k tomu netáhne?“

„Možná.“ Postava teď kráčela přímo k nim. Ústa měla otevřená a černá, jako by její hrdlo ústilo do tunelu. „Možná mě k tomu táhne moje výchova.“

„Výchova?“

„Můj otec je Josef Kočí, významný podnikatel s vazbami na politiku. Takže samé tajemství a tiché rodinné obědy. Ráda odhaluju věci, co měly zůstat skryté.“

Bledá žena se postavila mezi ni a učitelku, ukázala prstem a řekla jí: „Zbytečná, prázdná holka.“

Norka myslela na slova svého psychoterapeuta: *Je to posttraumatická stresová porucha, nic víc. Hlas vašeho otce. Teď už jste dospělá, musíte se tomu postavit a nenechat se jím ovládat.*

„To je hezká motivace,“ řekla učitelka a obrátila se k žákům. „Vidíte, jak vaše osobní zkušenosti můžou ovlivňovat to, čemu se nakonec budete po škole věnovat?“

„Přesně tak,“ otočila se Norka ke studentům. „Každý z vás má svůj příběh. Nenechte si ho vzít.“

Když se soustředila, bytost mizela a zase se objevovala stejně jako náběhy na panickou ataku. Vlny. Hnusné, špinavé vlny jejího podvědomí. Nic víc, opakovala si. Nic se neděje.

„Prosím, slečno Kočí?“ zeptala se kantorka.

Norka si uvědomila, že na ni všichni hledí. Musela si mluvit sama pro sebe. Do uší jí vnikl ruch vykopávek, trubení aut a cinkání tramvají. S vypětím vykouzila na tváři úsměv.

„Pardon, na něco jsem si vzpomněla. Profesní deformace.“ Bledá žena byla pryč.

„To chápu, slečno Kočí,“ řekla učitelka. „Tak my vás zase necháme pracovat a budeme počítat s tou přednáškou zítra na semináři. Proč jste si vlastně jako první místo v té své tour vybrala zrovna naše gymnázium?“

„Protože u vás to přece všechno začalo.“

II.

Celý ten propocení den v Ostravě stál za hovno.

V místnosti se vznášel pach starých ostatků v krabicích podél stěn. Dusno navečer ještě zesílilo. Norka mířila skenovací pistolí k holenní kosti na otočné plošině a v laptopu si prohlížela náhled.

„Chceš do toho led?“ křikla Eliška z kuchyně.

Norka se s ní znala ani ne dva roky, ale velmi rychle se z nich staly kamarádky. Eliška byla prostořeká a oblíbená blondýnka, po které jel každý druhý chlap na katedře. Působila jako člověk, pro něhož je svět jedna velká párty. Norka se svými havraními vlasy, jizvou na tváři a věčně zamyšleným buldočím výrazem byla jejím naprostým protikladem.

„Jestli tam nějaký najdeš,“ odpověděla a odložila pistoli. Eliška vešla tanečním krokem do obývacího pokoje a u toho si broukala nápis jakéhosi popového hitu, který Norka samozřejmě neznala.

„Kosti a chlast. Girl, ty seš jediný člověk, co maká i na párty. Ne že by tohle teda byla kdovíjaká párty,“ řekla Eliška, podala Norce mojito v orosené sklenici, přejela zrakem bedny plné kostí a dodala: „Ty se s tím prostě nesereš.“

„Kdybych se s tím srala, nikdy nic nedokončím. Tohle jsou ostatky z výkopu u Havířova, kde jsme byly na jaře. Strašně to trvá.“

„Ježiš, to byla prdel. Jak sis myslela, že jsme našly symbol nějakého dávného božstva. Pamatuju si, jak nám to hlásila. Symetrická morfologie lebky s jednostranným výčnělkem připomínajícím luk naznačuje apotropaický nebo tutoriální význam,“ odříkala Eliška Norčinou výkladovou dikcí. „Pravděpodobně jde o postavu domácího strážce. Absence úst signalizuje rituální mlčení, případně tabu okolo hlasitého vyslovování jména postavy.“

„A pak jsme zjistily, že je to klíčenka s Hello Kitty, která nemá pus,“ pronesla Norka, zrudla a vychrlila: „Ale za to můžou ti posraní krtci! Vždycky se někam prohrou a přetáhnou ty věci z vrstvy do vrstvy, kdo se v tom pak má vyznat.“

Eliška vyprskla smíchy a zlomila se v pase. Její hýkavý smích Norce vykouzlil na tváři úsměv. Tuhle bezprostřednost jí odjakživa záviděla.

„Ta tvoje nenávisť ke krtkům mě nikdy nepřestane bavit. A taky to, jak ve všem vidíš rituály.“

„Profesní deformace,“ řekla Norka a vyhlédla z okna.

„Seš prostě workoholička,“ utrousila Eliška a svalila se na zelenou pohovku u otevřeného okna, kde začala popíjet mojito. „Plánuješ si někdy najít chlapa, nebo ses vdala za svoje Ph.D.?“

„Zatím jsem nenašla žádného, co by mě zvládl,“ odpověděla Norka, přiložila si dlouhou kost k uchu a poklepal na ni kloubem prstu. „Má hezký tón,“ dodala zasněně.

„Je fakt, že jim to neulehčuješ.“

A to nevíš ani polovinu, pomyslela si Norka. Jak by asi takový Romeo reagoval, kdyby se ve tři v noci vzbudila a začala ukazovat do rohu pokoje se slovy *jsou tady, už jsou tady*? Nejspíš by zdrhl a už by se jí nikdy neozval. Jako všichni, se kterými to kdy zkoušela.

„Mohla bych si z těch kostí poskládat kostlivce, aby mi dělal společnost aspoň on.“

„Víš, že by mi to k tobě sedělo? Proč ses vlastně tak na jednu vrátila a děláš tady přednášky pro studenty o tamtom?“ kývla Eliška k potměšlému sadu, na který měly z okna výhled.

Norce bleskla před očima silueta bledé ženy s temnými ústy. Ale hned myšlenku zaplašila. Eliščina přítomnost ji uklidňovala. Děsila se momentu, kdy tu zůstane sama.

„Zjistila jsem, že se na jednom gymplu tady v Ostravě tomu místu začali věnovat. Jenom tak, poprvé od devadesátek. Učila tam nějaká ženská, která se o to hrozně zajímala, ale vyrazili ji.“

„Učitelku, jo? A proč?“

„Protože se o to zajímala až moc.“ Norka si přisunula židli k oknu, opřela si bradu o kost a zadívala se k temnému shluku stromů a keřů, ve kterých se světa pouličních

lamp utápěla jako světlušky v posledním tažení. Sad Milady Horákové. Jedno z nejmorbidnějších míst v Ostravě.

„Jak to myslíš?“ naléhala Eliška. Věděla, že z Norky se musí věci občas vydolovat. Když člověk tráví veškerý čas v archeologických výkopech, tak se jím možná nakonec sám stane. A pak už mu ani nedochází, že si opírá bradu o pozůstatky něčího těla.

„Prý ji ten projekt úplně posedl, začala do parku chodit v noci a pořádala tam půlnoční meditace. Spadla do takové té ezo králičí nory, kdy je všechno energie a vibrace a vůle vesmíru,“ mávla Norka rukou a poklepala prsty na kost, jako by hrála na klavír. „Znáš to, hovadiny.“

„A za to ji vyhodili? Že byla trochu ezo?“

„Nechtěli o tom moc mluvit, ale prý pak vedla divné řeči i ve škole. V hodinách děckám říkala něco o trhlinách v časoprostoru, o dávných křivdách a tak. Dokonce je přesvědčovala, ať tam s ní jdou meditovat. Nějací studenti to řekli rodičům, ti si stěžovali a nakonec ji vyrazili.“

„Crazy bitch,“ odfrkla si Eliška a stáhla půlku sklenice mojita naráz. Norka odložila kost, vytáhla IQOS a začala do tmy vyfukovat obláčky tabáku. „Smrdí to jak mokré fusakle,“ podotkla Eliška.

„Doma kouřím čestřfildky, ale tady nemůžu. Slíbila jsem to panu Řachovi.“

„To je ten děda, co ti to tu pronajímá?“

„Jo, známe se roky. Bydlela jsem tu, když jsem poprvé utekla z domu, od fotra. První vydělané peníze v životě jsem dala za pronájem tohodle bytu, chápeš to? Tak moc jsem chtěla pryč.“

„Znám tvého fotra, takže chápu.“

„Jak jsem tu po večerech seděla, hulila a čuměla na ty stromy, tak mě to asi poznamenalo. Už se nemůžu dočkat, až s tím začnem,“ kývla Norka hlavou k sadu. „Zítra narýsuju návrh, pozítří bude skrývka a pak –“

„Počkej, ty to nevíš?“ přerušila ji Eliška.

III.

Norka se k ní ohlédla a vyhrkla: „Co nevím?“

„Že ten projekt zrušili.“

Kouř jí uvázl v krku. Rozkašlala se.

„Děláš si prdel? Vyhráli jsme výběrko, sakra. Kdo to zrušil?“

Eliška plastovým míchátkem proháněla lístky máty ve sklenici a neodpovídala. Norce došlo, co to znamená. Její nejhorší noční můra.

„No to si děláš prdel.“

„Nedělám, někdo od tatínka ti to zatrhnul. Nějak se mu to povedlo protlačit přes radnici a stavební práce posunuli už na začátek příštího měsíce. Zákonný archeologický průzkum udělá soukromá firma. Počítám, že jeho. Zjistila jsem to těsně před tím, než jsem vyrazila sem za tebou.“

Norce v hlavě zablikalo několik varovných kontrolék naráz. Vytáhla z kapsy mobil, který měla jako vždycky ztišený, a s hrůzou spatřila několik nepříjatých hovorů. Rychle projela zprávy a e-maily.

„Ty vole, zrušili mi všechny další akce na gymplech, na univerzitě a v kulturáku. Samé vágní kecý. Z časových důvodů, konflikt s jinýma přednáškama. Výmluvy.“

„To skoro vypadá...“

„Že někdo nechce, aby se o tom mluvilo.“

Někdo, zopakovala po sobě v duchu Norka. Pan Někdo, který rozbil jejich rodinu. Zblbnul bráchu tak, že ho dneska v těch jeho podělaných reelskách na instáči už skoro nepoznává. Dodneška nevěděla, co se vlastně stalo mámě. Že zemřela, zjistila z novin. A teď chce otec rozbít i tohle.

„Prý ho čím dál častěji zastupuje Vilém,“ podotkla Eliška.

„Brácha? To snad ne,“ řekla Norka. „Doufala jsem, že ho časem pošle do háje jako já.“

„Nejseš s nima v kontaktu?“

„Vůbec. Proto žiju už skoro deset let v Opavě.“

„No tak to vypadá, že si můžeš začít balit kufry. A já si zruším návštěvu archivu.“

„Ty vole, to nejde. Tenhle projekt...,“ Norka zavrtěla hlavou. Nechtěla zabíhat do podrobností, proč jsou pro ni záchranné archeologické práce v sadu Milady Horákové tak zásadní. Eliška by to nepochopila. Nebo možná jo. Ale pak by s ní už možná nikdy nepromluvila. „Je pro mě důležitý.“

„To jsem si všimla, jak jsi přesvědčovala starého, ať se do toho tendru přihlásíme. Říkal, že je to citlivé téma, zbytečné reputační riziko a stejně tam nic nenajdem. Akorát hromadu starých kostí.“

Norka věděla, že se vedoucí katedry plete. Že tam dole, pod vlhkou zeminou plnou červů, pylových nánosů a přírodních sedimentů, musí být něco víc.

Věděla to od doby, co otec před lety začal blouznit o zástupech, které přijdou vykonat pomstu na něm a na jeho dětech. Jako důkaz použil noční děsy, jimiž Norka i Vilém trpěli od narození a které u ní stále sílily. Prý je to jejich

předvoj. Předvoj pomsty. Norka od té doby zjišťovala, o jaké pomstě to otec mluvil. Co se v její rodině stalo? Co měl otec na svědomí?

„Nemůžu to nechat být. Otec před náma celý život všechno tají. Proč umřela máma, jak jsme se dostali k těm penězům, proč máme s bráchou ty...“ zarazila se. Nikdy Elišce o svých vizích neřekla. Neřekla o nich totiž nikomu s výjimkou chláпка, kterého sbalila z baru a kterému pak v polospánku ve tři ráno vyprávěla, že *je vidí*, a ukazovala přitom do temného rohu ložnice.

„Co?“ zeptala se Eliška. „Co máte s bráchou?“

„To je jedno,“ zavrtěla Norka hlavou a začala zase pokuřovat.

„Girl. Známe se dva roky, pomáhám ti s výzkumem, chlastáme spolu, ale mám pocit, že tě vlastně vůbec neznám. Jakože chápu, že nesděluješ svůj niterný shit lidem z katedry, ale mně bys mohla, ne?“

Má pravdu, uvědomila si Norka. Vzpomněla si na svého terapeuta. *Lidé s posttraumatickou stresovou poruchou mají tendenci uzavírat se do sebe. Ale to vám nakonec zničí život, slečno Kočí. Zkuste si pouštět lidi víc k tělu. Aspoň ty, kterým věříte.*

„Všechno ti to vysvětlím, až bude po všem,“ kývla k sadu Milady Horákové. „Až vytáhnu ty tajnosti na světlo. Tajnosti v rodině mi zničily život. Tentokrát to už fotrovi neprojde.“

„Fajn, ale celé se mi to nějak nelíbí. Za totáče o tom hrobu nepadla ani zmínka, poslední články o něm vyšly v devadesátkách, a sotva se tomu začne věnovat učitelka, hrábne jí. O tom, že uprostřed sadu Milady Horákové je obrovský masový hrob se stovkama těl, nikdo v Ostravě neví. Lidi po

nich každý den šlapou cestou do práce nebo do obchodáku. Na tom prostě něco smrdí.“

„To jsou ty mrtvoly pod zemí,“ ucedila Norka a Eliška se uchechtla. „Podívej, já tě do toho nechci tahat. Klidně do toho archivu skočím sama,“ dodala.

„Jasně, skočíš si tam ve svém volném čase, kterého máš tolik, že skenuješ kostry u mojita. Neboj se, pomůžu ti. Abych nemusela jít za družičku na svatbu tobě a tvému doktorátu.“

„Díky,“ řekla Norka. Celou dobu tušila, že tohle je správná cesta. Otec ji v tom právě utvrdil. Něco skrývá. Ale tentokrát mu to neprojde. Nechala se vyhnat z Ostravy, má posttraumatický stresový syndrom, žije sama jako mnich. Aby to změnila, bude se tomu muset postavit čelem. „Jestli se mi ten hrob podaří otevřít, tak si uděláme pořádnou párty bez kostí.“

„Abys mezitím nezblbl jako ta úča a nevyrazili tě. Chceš ještě mojito?“ zeptala se Eliška.

Vyhazov je to poslední, čeho se bojím, pomyslela si Norka.

